

Socialdemokratiets og det radikale Partis Stilling til Generalstrejken og de Udløbere, som Generalstrejken har haft, er efter vor Mening fortjenstfuldt; det var blevet en Nødvendighed, at Ministeriet tog denne Opgave op. Vi kan ogsaa paa dette Omraade fra Venstres Side ikke alene give vor Tilslutning til Ministeriets Optræden, men ogsaa tilsige det vort Partis Støtte til de Foranstaltninger, som det fremdeles maatte være nødvendigt at træffe, for at der kan blive Arbejdsfrihed her i Landet. Der maa godt være Strejkefrihed, men der skal ogsaa være Arbejdsfrihed.

Det er min Erfaring, at der ogsaa blandt Arbejderne er mange, der føler sig brøstholdne ved, at det efterhaanden er blevet saaledes, at der er enkelte, undertiden ret smaa, Grupper af Arbejdere, der har taget Monopol paa et Arbejde og har stillet sig hindrende i Vejen for, at andre kan optage Arbejdet, tilmød et ulovligt nedlagt Arbejde; disse ser med Glæde paa, at der virkelig fra Regeringens Side sættes Kraft ind paa at sikre Arbejdsfriheden. Vi føler os fra Venstres Side overbevist om, at der saavel i Valgets Resultat som i den Opinion, der har givet sig Udtryk paa mange Maader overfor den Optræden, Ministeriet har vist paa det sidstnævnte specielle Omraade under de Arbejdsvanskeligheder, der har været, ligger en saadan Tilslutning, at Ministeriet med Tryghed kan fortsætte ogsaa paa dette Omraade.

Om det foreliggende Grundlovsforslags Enkeltheder er der ikke Anledning til at udtale sig nærmere. Det er bekendt ikke alene for Tingets tidligere Medlemmer, men ogsaa for dem, som ikke tidligere har været Medlemmer af Tinget. Vi er i Overensstemmelse med, hvad Regeringen har udtalt baade i sin Programtale og i Gaar ved Fremsettelsen, og vil derfor støtte Ministeriet i Gennemførelsen af Forslaget, som det foreligger. Vi vil naturligvis ikke forhindre, at der fra andre Partiers Side fremføres Spørgsmaal, som man maatte ønske taget op til Overvejelse, og vi vil gerne være med til en loyal Forhandling ogsaa om andre Spørgsmaal. Vi har ganske vist den Opfattelse, at det paa de Omraader, hvor der gennem de tidligere Forhandlinger uden Resultat er gjort Forsøg paa at naa til Enighed, sikkert ikke lader sig gøre at naa Enighed; men vi vil ikke lægge Hindringer i Vejen for, at der gøres nye Forsøg, hvis det maatte ønskes. Vi haaber imidlertid paa, at man fra alle Sider vil erkende, at det er ønskeligt, at

man holder sig til det, der kan opnaas Enighed om, at man fra alle Sider vil erkende, at her, hvor det drejer sig om at gennemføre en Grundlovsændring, hvis første og i Virkeligheden eneste betydningsfulde Formaal er: at skaffe Sønderjyderne Repræsentation paa Rigsdagen, bør man ikke benytte Lejligheden til at søge indført helt nye Principper og at søge gennemført Forandringer af vidtrækkende Karakter, men at dem bør man opsætte, indtil der paa Rigsdagen er kommet Repræsentanter ogsaa for Sønderjylland. Jeg tror, at man fra alle Sider vil staa sig ved at erkende, at naar vi skal gennemføre en Grundlovsændring under den nu foreliggende Situation, gælder det mere end nogen Sinde om, at den gennemføres i saa stor Enighed som muligt. Det er vor Opfattelse, at ogsaa dette har Vælgerne gennem Afstemningen ved Valget den 26. April givet Udtryk for gennem det Flertal, de har sendt ind i Rigsdagen.

Jeg anbefaler altsaa Forslaget, som det foreligger, og haaber paa, at det inden længe maa lykkes at gennemføre det Grundlovsforslag, som er nødvendigt, for at Sønderjyderne kan faa deres Repræsentanter paa Rigsdagen. Jeg tilsiger Ministeriet vor Støtte og udtaler, at vi gerne vil være med til en loyal Forhandling, hvis der fra anden Side skulde være Ønske om at tage andre Spørgsmaal op; men vi maa fastholde, at vi under en Situation som den nuværende, hvor det slet ikke er selve Grundlovsspørgsmaalet, men Genforeningen, det hele staaar paa, ikke kan gaa til at optage Spørgsmaal, som vil fremkalde en Grundlovskamp.

Borgbjerg: Hr. Jensen-Sønderup begyndte med at hævde, at vi burde have haft Valg meget før, end vi fik det. Jeg ved ikke af andet, end at Valget den 22. April 1918 gjaldt for 4 Aar, saaledes som det bestemmes i Grundloven. 4 Aar er maaske en lovlig lang Valgperiode, og det var ikke os, som i 1915 var særlig begejstrede for at foretage Forandringen fra de 3 til de 4 Aar, det var det Parti, som det ærede Medlem tilhører. Valget den 22. April 1918 gjaldt for 4 Aar, det er den normale Valgperiode. Hvis der inden Udløbet af en saadan Periode skal være Valg, er det ifølge Grundloven Kongen, d. v. s. den parlamentariske Regering — ogsaa efter det ærede Medlems i alt Fald hidtidige Opfattelse —, som kan opløse Folketinget. Det ligger i den parlamentariske Regerings Haand, fordi det er Parlamen-